

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Buchajczuk

Protokolant : sekretarz sądowy Paulina Jarczak, protokolanci sądowi – stażyści Paulina Kępińska, Karolina Waślicka
w obecności Marcina Komorowskiego, Anny Sieradzkiej - Kośli, Marcina Adamczyka, Radosława Kalarusa -
Prokuratorów Prokuratury Rejonowej (...) w W.

po rozpoznaniu w dniach 22 sierpnia 2013 r., 24 października 2013 r., 12 grudnia 2013 r., 13 lutego 2014 r., sprawy
P. M., s. B. i J.

z domu K., ur. (...) w P.,

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 12 września 2008 roku w siedzibie 27 Oddziału (...) S.A. przy ul. (...) w W., działając w celu osiągnięcia
korzyści majątkowej

i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, doprowadził bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia własnym
mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 5.452,19 zł w ten sposób, że zawarł z w/w Bankiem umowę o kredyt nr (...),
przedkładając jednocześnie mające istotne znaczenie dla podjęcia przez Bank decyzji o udzieleniu zobowiązania,
pisemne i poświadczające nieprawdę zaświadczenie o swoim zatrudnieniu w PHU (...)

z dnia 11 września 2008 roku na stanowisku specjalisty ds. ubezpieczeń OC, AC

i majątkowych z wynagrodzeniem w wysokości 4.375,17 zł netto miesięcznie, podczas gdy we wskazanej firmie nigdy
nie był zatrudniony, przez co wprowadził w błąd pracownika Banku odnośnie swojego zatrudnienia i zdolności
kredytowej, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu 8 miesięcy kary pozbawienia wolności
za przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

2. w dniu 3 października 2008 roku przy ul. (...) w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w wykonaniu
z góry powziętego zamiaru, doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w
postaci pieniędzy w kwocie 7.682,06 zł w ten sposób, że zawarł z w/w Bankiem umowę pożyczki nr PG\ (...),
przedkładając jednocześnie mające istotne znaczenie dla podjęcia przez Bank decyzji o udzieleniu zobowiązania,
pisemne i poświadczające nieprawdę zaświadczenie o swoim zatrudnieniu w PHU (...) z dnia 3 października 2008
roku na stanowisku specjalisty ds. ubezpieczeń OC, AC i majątkowych z wynagrodzeniem w wysokości 4.850,00 zł
netto miesięcznie, podczas gdy we wskazanej firmie nigdy nie był zatrudniony, przez co wprowadził w błąd pracownika
Banku odnośnie swojego zatrudnienia

i zdolności kredytowej, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu 8 miesięcy kary pozbawienia
wolności za przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

3. w dniu 7 października 2008 roku przy ul. (...) w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w wykonaniu
z góry powziętego zamiaru, zawierając umowę o kartę kredytową nr KK\ (...) z (...) Bankiem S.A., złożył mające istotne
znaczenie dla podjęcia przez Bank decyzji o udzieleniu zobowiązania, pisemne i niezgodne z prawdą zaświadczenie o
swoim zatrudnieniu w PHU (...) z uposażeniem w wysokości 4.850,00 zł netto miesięcznie, podczas gdy w firmie tej

nigdy nie był zatrudniony, czym wprowadził pracownika pokrzywdzonego w błąd co do faktu swojego zatrudnienia, możliwości

i woli spłacania zobowiązania z karty kredytowej doprowadzając pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 6.528,05 zł, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu 8 miesięcy kary pozbawienia wolności za przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

orzeka

I. oskarżonego **P. M.** uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach 1, 2 i 3, wyczerpujących dyspozycję art. 286 § 1 k.k.

w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazuje go, a na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. za każdy z tych czynów wymierza mu karę po 1 (jednym) roku pozbawienia wolności, obok których na podstawie art. 33 § 2, 1 i 3 k.k. wymierza mu za każdy z czynów kary grzywny w liczbie po 90 (dziewięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

II. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego w punkcie I kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierza oskarżonemu **P. M.** karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego w punkcie I kary grzywny i jako karę łączną wymierza oskarżonemu **P. M.** karę grzywny w liczbie 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody pokrzywdzonym przez zapłatę na rzecz (...)P. S.A. z siedzibą w W. kwoty 5 452, 19 zł (pięć tysięcy czterystu pięćdziesięciu dwóch złotych i 19/100), a na rzecz (...) Bank S.A. z siedzibą we W. kwoty 14 210, 11 zł (czternastu tysięcy dwustu dziesięciu złotych i 11/100);

V. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. J. kwotę 972 (dziewięćset siedemdziesiąt dwa) złote powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem nie opłaconej przez oskarżonego pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt III K 290/11

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 września 2008 roku P. M. przyszedł do 27 (...) Banku (...) S.A., mieszczącego się przy ul. (...) w W. i wyraził zainteresowanie uzyskaniem pożyczki w kwocie 5 500 złotych. Następnie przedłożył pracownikowi banku dowód osobisty o serii i numerze (...) oraz datowane na 11 września 2008 r., zawierające nieprawdziwe dane, zaświadczenie o zatrudnieniu i dochodach uzyskiwanych w firmie PHU (...) z/s w W., na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony od

1 stycznia 2008 roku na stanowisku specjalisty ds. OC i AC oraz ubezpieczeń majątkowych. Z treści zaświadczenia wynikało, że P. M. otrzymuje wynagrodzenie średnio w wysokości 4375,17 złotych netto miesięcznie. Zaświadczenie zostało wypełnione i podpisane przez E. S. (1), która opatrzyła je również pieczętką firmową. Na podstawie tak skompletowanych dokumentów sporządzono wniosek o pożyczkę gotówkową opiewający na kwotę 5 500 złotych,

który P. M. własnoręcznie podpisał. W dalszej kolejności pracownik banku dokonał weryfikacji wniosku poprzez sprawdzenie klienta

w BIK oraz weryfikacji danych dotyczących zatrudnienia wnioskodawcy. W tym celu wykonała telefon pod podany na zaświadczeniu numer i w rozmowie

z E. S. (2) potwierdziła fakt zatrudnienia P. M. w swojej firmie. Ponadto sprawdzono istnienie podmiotu na stronie [www.um. \(...\) .pl](http://www.um. (...) .pl)

z wynikiem pozytywnym. Po sprawdzeniu niezbędnych danych i sporządzeniu stosownej dokumentacji P. M. zawarł w dniu 12 września 2008 r. z Bankiem (...) S.A. umowę pożyczki nr (...), a pieniądze w kwocie 5 500 złotych zostały przelane na jego konto bankowe, które otwarto równocześnie z zawarciem umowy pożyczki. Tego samego dnia P. M. wybrał w kasie banku pieniądze w kwocie 5000 złotych. P. M. nie zapłacił żadnej raty pożyczki. Bank pobrał jedynie dwie pierwsze raty z pozostałych na koncie pożyczki, 500 złotych.

Następnie, w dniu 3 października 2008 roku, P. M. udał się do oddziału Banku (...) S.A., mieszczącego się przy ul. (...) w W.. Na miejscu oświadczył pracownikowi wyżej wymienionego banku, że chciałby uzyskać kredyt i zapytał o możliwość do uzyskania kwotę. Następnie przedłożył dowód osobisty o serii i numerze (...) oraz datowane na

3 października 2008 r., zawierające nieprawdziwe dane, zaświadczenie o zatrudnieniu i dochodach uzyskiwanych w firmie PHU (...) z/s w W., na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony od

1 stycznia 2008 roku na stanowisku specjalisty od ubezpieczeń OC, AC i majątkowych. Z treści zaświadczenia wynikało, że P. M. otrzymuje wynagrodzenie średnio w wysokości 4850 złotych netto miesięcznie. Zaświadczenie zostało wypełnione i podpisane przez E. S. (1), która opatrzyła je również pieczęcią firmową. W oparciu o przedstawione dokumenty pracownik banku wypełnił na komputerze wniosek kredytowy, który następnie P. M. własnoręcznie podpisał. W dalszej kolejności pracownik przeprowadził symulację kredytową i przedstawił ofertę pożyczki „na dowód”, w której nie ma wymogu sprawdzania zatrudnienia klienta. P. M. zdecydował się na pożyczkę w kwocie 6 000 złotych. Po sprawdzeniu wszelkich niezbędnych danych i sporządzeniu stosownej dokumentacji P. M. zawarł w dniu 3 października 2008 r. z Bankiem (...) S.A. umowę pożyczki nr PG\ (...) opiewającą na łączną kwotę 7 682, 06 złotych, z czego 1 682, 06 zł. potrącono z tytułu opłat bankowych. Tego samego dnia pracownik banku, wypłacił P. M. kwotę 6 000 złotych.

W dniu 7 października 2008 roku, P. M. ponownie stawiał się

w oddziale Banku (...) S.A. przy ul. (...) w W.

w celu uzupełnienia podpisów na umowie zawartej w dniu 3 października 2008 roku. Obsługujący go pracownik banku (ten sam, który kilka dni wcześniej realizował wniosek o kredyt), zaproponował mu wówczas kartę kredytową. P. M. wyraził zainteresowanie ofertą, toteż pracownik sporządził umowę o kartę kredytową nr KK\ (...), którą P. M. osobiście podpisał. Przy zawieraniu umowy P. M. podpisał dodatkowe oświadczenie potwierdzające dane zawarte w złożonym wcześniej zaświadczeniu o zatrudnieniu i zarobkach w firmie PHU (...) z/s w W.. Po zawarciu umowy P. M. wykorzystał przyznany mu limit na karcie kredytowej, w wyniku czego bank rozporządził na jego rzecz pieniędzmi w łącznej kwocie 6 528,05 złotych.

P. M. nie zwrócił pieniędzy pożyczonych na mocy umów z Bankiem (...) S.A. zawartych w dniu 3 i 7 października 2008 roku.

P. M. dopuścił się opisanych powyżej zachowań będąc uprzednio skazanym za przestępstwo kradzieży określone w art. 278 § 1 k.k. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 14 października 2002 roku, w sprawie o sygn. akt III K 1293/97, na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w dniu 23 września 1997 roku i w okresie od 12 września 2005 roku do 11 maja 2006 roku.

Jednocześnie w dniu 24 października 2008 roku, w związku z informacją uzyskaną w wyniku działań sprawdzających podjętych przez pracowników (...) Banku (...) S.A. mieszczącego przy ul. (...) w W., funkcjonariusze policji dokonali zatrzymania A. K. (2), która usiłowała uzyskać kredyt w oparciu o nierzetelne zaświadczenie o zatrudnieniu w PHU (...) z/s w W.. Podjęte czynności procesowe doprowadziły do wszczęcia postępowania w toku którego ujawniono, iż E. S. (2) prowadząca firmę (...) wystawiła nierzetelne zaświadczenia

o zatrudnieniu nie tylko P. M., ale również trzem innym osobom tj. A. K. (2), A. K. (3) i W. T., którzy w oparciu o rzeczony dokumenty uzyskały, bądź próbowały uzyskać kredyty i pożyczki w różnych bankach. W związku z powyższym procederem wszystkim wymienionym osobom postawiono zarzuty i skierowano do tut. Sądu akt oskarżenia, a sprawa została zarejestrowana pod sygn. III K 604/10. Sprawa niniejsza została zaś wyłączona do odrębnego rozpoznania w związku z dobrowolnym poddaniem się karze przez pozostałych oskarżonych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

1. częściowo wyjaśnień oskarżonego (k. 184 – 85, 311 – 312),
2. zeznań P. K. (2) (k. 308 – 309 oraz k. 52v akt III K 604/10),
3. zeznań K. B. (k. 309 oraz k. 367v akt III K 604/10),
4. zeznań B. D. (k. 309 – 310 oraz k. 741v akt III K 604/10),
5. zeznań P. O. (k. 310 – 311 oraz k. 899 – 901 akt III K 604/10),
6. zeznań W. J. (k. 310, oraz k. 768 – 769 akt III K 604/10),
7. zeznań S. M. z d. Sikora (k. 5 – 5v akt III K 604/10),
8. zeznań K. N. (k. 849v akt III K 604/10),
9. częściowo zeznań E. S. (2) (k. 360 – 363 oraz k. 93 – 95, 959 – 960 akt III K 604/10),
10. częściowo zeznań A. O. (k. 421 – 422 oraz k. 923 akt III K 604/10),
11. protokołów zatrzymania osoby (k. 2, 3, 44 akt III K 604/10),
12. protokołu zatrzymania rzeczy (k. 8 – 10),
13. dokumentacji bankowej (k. 11, 332 – 333, 334, 335, 336 – 340, 343 akt III K 604/10),
14. protokołów przeszukania osoby (k. 16 – 20, 54 – 58 akt III K 604/10),
15. protokołu oględzin telefonów komórkowych (k. 21 – 24, 60, 69 – 72 akt III K 604/10),
16. protokołów przeszukania mieszkania (k. 45 – 49, 67c – 67e akt III K 604/10)
17. dokumentacji w postaci umów bankowych (k. 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 59, 163, 165, 343 akt III K 604/10),
18. dokumentacji bankowej dotyczącej umów zawartych przez P. M., w tym zaświadczeń o zarobkach (k. 685 i 690 akt III K 604/10),
19. protokołu przeszukania pomieszczeń (k. 39 – 43 akt III K 604/10),
20. protokołu oględzin pieczęci (k. 137 akt III K 604/10),
21. wykazów dowodów rzeczowych (k. 138, 183 – 184, 493, 563, 765 akt III K 604/10),
22. pism z raportami BIK (k. 376 – 448 akt III K 604/10),
23. wniosku o kredyt (k. 682 akt III K 604/10),
24. pisma z L. Banku (k. 701 akt III K 604/10),

25. pisma z G. Banku (k. 723 akt III K 604/10),
26. pism z E. Banku (k. 843, 894 akt III K 604/10),
27. pisma z (...) Banku (k. 846 akt III K 604/10),
28. odpisu wyroku VIII K 1293/97, S.R. dla m. st. W. wraz z danymi o odbyciu kary (k. 1006 – 1011 akt III K 604/10),
29. odpisu wyroku X Ka 46/03, S.O. w W. (k. 1012 akt III K 604/10),
30. opinii z zakresu badań dokumentów (k. 1063 – 1070 akt III K 604/10),
31. informacji o pobytach i orzeczeniach (k. 402 – 406).

Oskarżony P. M., na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznawał się do zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień.

Oskarżony nie przyznał się zarzucanych mu czynów również przed Sądem.

W dniu 22 sierpnia 2013 roku oskarżony wyjaśnił, że faktycznie wziął pieniądze na kredyt, ale nie wiedział, iż nie jest zatrudniony w PHU (...). Zaznaczył, że gdyby o tym wiedział, to wówczas by ich nie wziął.

Wyjaśniając uzupełniając w dniu 24 października 2013 roku uściślił, iż w E. Banku wziął kredyt w wysokości 6 000 złotych, podczas gdy miał możliwość, pożyczyć maksymalnie 36 000 złotych. Wskazał, iż tak powiedział mu pracownik banku - świadek W. J. przy załatwianiu formalności dotyczących pożyczki. Podkreślił, że wziął 6 000 złotych bo tyle gotówki potrzebował z uwagi na fakt, iż w 2007 roku urodziło mu się dziecko i wymagało wydatków. Co do zatrudnienia w firmie PHU (...) wyjaśnił zaś, iż E. S. (2) miała go tam zatrudnić. Obiecała mu to i na tej podstawie wystawiła zaświadczenie o zarobkach. Oskarżony wskazał zarazem, że w 2008 roku utrzymywał się z prac dorywczych przy remontach mieszkań. Osiągał z tego tytułu różne dochody, kwoty w przedziale od około 200 do 800 złotych za okresy 2 – 3 tygodniowe, względnie miesięczne. P. M. wyjaśnił przy tym, iż w owym czasie mieszkał z konkubiną D. K. i dzieckiem. Jego partnerka była na urlopie macierzyńskim. Utrzymywali się z dochodów oskarżonego i jej wynagrodzenia. Odnośnie pracy u E. S. (2) uściślał, iż przychodził do firmy i nieraz jeździł z właścicielką do klientów, konkretnie woził ją do nich. Podkreślał, iż E. S. (2) przelewała mu pieniądze na konto. Utrzymywał, że zatrudniony był ponad rok, od bliżej nieustalonego miesiąca 2007 roku. W dalszej relacji oskarżony podkreślał, że nie zamierzał wyłudzić kredytu. Wskazywał, iż gdyby wiedział, że E. S. (2) go nie zatrudniła, to nie wzięłyby tego kredytu, bo wie z czym to się wiąże z uwagi na wcześniejszą karalność.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego są niewiarygodne i stanowią przyjętą przez niego linię obrony. Są one bowiem sprzeczne z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym. Jednocześnie Sąd stwierdził, że wiarygodne są jedynie te wyjaśnienia, w których oskarżony potwierdza, iż wziął pieniądze na kredyt oraz że pożyczkę w (...) Bank S.A. wziął w kwocie mniejszej, aniżeli maksymalna możliwa. Sąd nie wyklucza zarazem, że tempore criminis oskarżony świadczył bezumownie dorywcze prace na rzecz należącej do E. S. (2) firmy PHU (...)

i otrzymywał za to pieniądze, ani, że zamierzała ona go formalnie zatrudnić w bliżej nieokreślonej przyszłości. W świetle okoliczności sprawy niniejszej kwestia ta nie ma jednak większego znaczenia dla oceny prawnej zachowań P. M. z dnia 12 września, 3 października i 7 października 2008 roku. Bezsprzecznym jest bowiem, iż zawierając umowę z Bankiem (...) S.A. i dwie umowy z Bankiem (...) S.A. posłużył się datowanymi odpowiednio na 11 września i 3 października 2008 roku zaświadczeniami o zatrudnieniu w PHU (...)

i zarobkach tam osiągniętych z tytułu zawartej na czas określony umowy o pracę, wystawionymi przez E. S. (2), które to według stanu na dzień zawarcia wyżej wymienionych umów stwierdzały nieprawdę. Nie był on bowiem

wówczas zatrudniony na taką umowę, a tym samym składając zaświadczenie o takiej właśnie formie zatrudnienia z podaniem stosunkowo wysokiego uposażenia, oskarżony w sposób jednoznaczny wprowadzał pracowników banków w błąd co do swojej faktycznej sytuacji materialnej. Jednocześnie zaś za całkowicie niewiarygodne należy uznać twierdzenie oskarżonego, iż nie wiedział on, że nie jest zatrudniony w PHU (...). W świetle elementarnych zasad logiki i wskazań doświadczenia życiowego, oczywistym jest bowiem, iż nie jest możliwym, aby człowiek świadczący określoną pracę nie znał formy swojego zatrudnienia. Formalne zatrudnienie zawsze wiąże się przecież z koniecznością podpisania stosownej umowy. Jej brak jest zaś jednoznaczny z brakiem zatrudnienia. Praca jest wówczas wykonywana bezumownie i taka co do zasady nielegalna forma zatrudnienia nie może być podstawą do wydania zaświadczenia o zatrudnieniu. Podstawą taką nie może być również promesa zatrudnienia, a z wyjaśnień samego oskarżonego wynika, że E. S. (2) jedynie zapowiedziała mu i to tylko ustnie, że go zatrudni.

W dalszej kolejności stwierdzić należy, że za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął przede wszystkim zeznania pracowników Banku (...) S.A.

i Banku (...) S.A. w których oskarżony zaciągnął, niespłacone później, zobowiązania.

Z zeznań pracownika Banku (...) S.A. – świadka B. D. jednoznacznie wynika, że P. M. był sprawcą zarzucanego mu czynu,

a popełnionego w dniu 12 września 2008 roku. W swojej relacji opisała ona w sposób jasny i szczegółowy przebieg procedury udzielania pożyczki oskarżonemu. Z jej zeznań jasno przy tym wynika, iż spłacił on jedynie dwie pierwsze raty i to dlatego, tylko, iż nie podjął całej kwoty udostępnionej mu na specjalnym koncie. Jej zeznania są ponadto spójne z dołączoną do akt dokumentacją (...) S.A., jak również opinią biegłego C. B.. Jednocześnie podkreślić należy, że B. D. jest osobą zupełnie obcą dla oskarżonego, nie ma zatem żadnego interesu w tym by zeznawać na jego niekorzyść. Reasumując Sąd uznał jej zeznania za wiarygodne, wewnątrznie spójne i korespondujące z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym.

Przymiotem wiarygodności Sąd obdarzył również zeznania pracownika Banku (...) S.A. – W. J.. Są to bowiem zeznania osoby w żaden sposób niepowiązanej z P. M.. Treść relacji wyżej wymienionego świadka rysuje zaś logiczny i spójny obraz sprawstwa oskarżonego w zakresie czynów z 3 i 7 października 2008 roku. W. J. szczegółowo opisał okoliczności zawarcia z P. M. umowy pożyczki w dniu

3 października 2008 roku i umowy o kartę kredytową w dniu 7 października 2008 roku. Świadek klarownie omówił podjęte czynności, jak również ogólnie scharakteryzował procedury obowiązujące w banku. Zeznał również, że oskarżony nie spłacił zaciągniętych zobowiązań. Zeznania świadka W. J. korespondują przy tym z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, m. in. w postaci dokumentacji banku (...) S.A., jak również z opinią biegłego C. B.. Wobec powyższego Sąd uznał, że zeznania pracownika Banku (...) S.A. powinny również stanowić o kształcie stanu faktycznego, co Sąd uczynił opierając na nich ustalenia faktyczne.

Potwierdzeniem tego, że P. M. nie był zatrudniony w firmie PHU (...), a zaświadczenie, które przedłożył w wyżej wymienionych instytucjach finansowych zawierało nieprawdziwe dane są z kolei zeznania E. S. (2), które są uznane w całości za wiarygodne. Wynika z nich bowiem, że P. M. formalnie nigdy nie był pracownikiem wyżej wymienionej firmy, a na zaświadczeniach o dochodach i zatrudnieniu, które zostały przedłożone w (...) Banku, chociaż wystawione i podpisane przez nią

i opatrzone autentyczną pieczęcią jej firmy, były nieprawdziwe dane. Jednocześnie świadek potwierdziła, iż wystawiała nieprawdziwe zaświadczenia o zatrudnieniu

i zarobkach różnym osobom, także poznanym za pośrednictwem jej konkubenta A. O.. Jednocześnie E. S. (2) potwierdziła, iż oskarżony świadczył dla niej bezumownie pracę przez kilka miesięcy zarabiając równe kwoty pieniężne, jednakże nie większe niż 3000 złotych. Świadek wprost wskazała w tym kontekście, iż oskarżony zarabiał małe kwoty i „nie zarabiał na siebie” i dlatego nie był nigdzie zgłaszany. Ponadto świadek S. zeznała, że zamierzała zatrudnić P. M. legalnie i obiecywała mu to, ale nie doszło to do skutku

z uwagi na jego aresztowanie. Zeznania świadka, w części istotnej dla sprawy P. M., są na tyle klarowne i zasadniczo spójne z pozostałym materiałem dowodowym, że Sąd uznał je za wiarygodne i w tym zakresie przyjął jako podstawę stanu faktycznego. Niemniej jednak ponownie podkreślić należy, że fakt, iż P. M. pracował dorywczo w firmie świadka

oraz miał obiecane zatrudnienie, pozostaje bez znaczenia dla oceny zachowań oskarżonego. Zabezpieczone dowodowo zaświadczenia z dnia 11 września 2008 r. i 3 października 2008 roku, którymi posłużył się P. M. stwierdzają bowiem jednoznacznie, że jest on zatrudniony w firmie świadka, na podstawie umowy na czas nieokreślony od dnia 1 stycznia 2008 r., a jego wynagrodzenie netto jest znacznie wyższe od tego deklarowanego przez E. S. (2) podczas zeznań składanych na rozprawie. Jasnym jest zatem, że według stanu na moment ich wystawienia i użycia, stwierdzały one nieprawdę, a zawarte w nich informacje wprowadzały, pracowników banków w błąd co do rzeczywistej sytuacji zawodowej i finansowej P. M.. Jednocześnie bez znaczenia pozostawały w tym zakresie zamiary E. S. (2) co do zatrudnienia P. M. w jej firmie. Zamiar zatrudnienia nie musi być bowiem zrealizowany (co miało zresztą miejsce w sprawie niniejszej) i z punktu widzenia banku nie stanowi dostatecznej gwarancji w zakresie zdolności kredytowej klienta. Co więcej, zważyć należy, iż świadek E. S. (2), jako powód ostatecznego braku zatrudnienia oskarżonego w firmie podała fakt jego aresztowania. Tymczasem z informacji o pobytach i osadzeniach wystawionej w dniu 23 grudnia 2013 r. przez A.Ś. W. – S. wynika, iż P. M. został pozbawiony wolności dopiero w 25 marca 2009 roku, a zatem niespełna pół roku po wystawieniu mu ostatniego zaświadczenia o zatrudnieniu w PHU (...). Powyższe wskazuje zatem, iż deklarowany przez E. S. (2) zamiar zatrudnienia oskarżonego był albo wysoce niesprecyzowany, albo też dotyczył on odległej przyszłości.

Podkreślenia wymaga również, iż zeznania świadka E. S. (2) w kwestii zatrudnienia oskarżonego w PHU (...) znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka A. O., który wskazał, iż P. M. bywał w firmie świadka, a właścicielka wspominała, że planuje go zatrudnić. Świadek nie znał jednak szczegółowych kwestii związanych z tymi okolicznościami, gdyż jak podał, nie interesował się szczegółami działalności gospodarczej E. S. (2). Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. O., albowiem w istotnym dla sprawy zakresie były one zgodne z wyjaśnieniami oskarżonego, w części uznanej za wiarygodną oraz z zeznaniami E. S. (2).

Ponadto fakt wystawiania przez E. S. (2), nieprawdziwych zaświadczeń o zatrudnieniu dla oskarżonego, a także innych osób znajduje potwierdzenie w materiale dowodowym w postaci zeznań pracowników banków – K. B., P. O. i S. M. (z d. Sikora), a nadto świadka K. N. – prowadzącej działalność w zakresie pośrednictwa kredytowego, a także świadka P. K. (2) – funkcjonariusza policji, który dokonywał zatrzymania A. K. (2) w związku z próbą wyłudzenia kredytu przy użyciu zaświadczenia o zatrudnieniu w PHU (...). Osoby te w spójnych i logicznych zeznaniach opisały znane im z tytułu wykonywanych obowiązków służbowych okoliczności, które nie miały związku z zarzutami stawianymi oskarżonemu M., a odnosiły się do zarzutów stawianych E. S. (2) i pozostałym osobom oskarżonym o wyłudzenie kredytów w sprawie III K 604/10, z której wyłączono sprawę niniejszą. W odniesieniu do sprawy niniejszej są one zaś o tyle istotne, iż jednoznacznie potwierdzają, że oskarżony nie był jedyną osobą, której świadek wystawiała nierzetelne zaświadczenia o zatrudnieniu w należącym do niej przedsiębiorstwie. Zważyć przy tym wypada, iż omawiana okoliczność znajduje dodatkowe potwierdzenie w dokumentacji procesowej dotyczącej A. K. (2) i E. S. (2) w postaci protokołów zatrzymania osoby, protokołów przeszukania osoby, mieszkania i pomieszczeń, protokołów oględzin telefonów komórkowych, protokołu oględzin pieczęci, a nadto raportów z Biura (...) dotyczących wyżej wymienionych oraz A. O., R. P. i W. T.. Opisane powyżej dokumenty Sąd ocenił jako wiarygodne, albowiem zostały sporządzone przez uprawnione osoby, zaś żadna ze stron ich nie podważała. Dodatkowym zaś, potwierdzeniem omawianej okoliczności są także dowody rzeczowe w postaci dokumentacji bankowej oraz umów kredytowych dotyczących wszystkich wspomnianych osób, które ujęto w stosownych wykazach dowodów rzeczowych.

W dalszych rozważaniach stwierdzić należy, że Sąd w pełni podziela opinię biegłego C. B. z dnia 20 maja 2010 roku. Biegły stwierdził

w swojej opinii, że podpisy składane na dokumentach (...) S.A. (...) Bank S.A., w postaci umowy pożyczki nr (...) z dnia 12 września 2008 roku oraz umów pożyczki nr PG\ (...) z dnia 3 października 2008 roku i o kartę kredytową nr KK\ (...) z dnia 7 października 2008 roku, zostały nakreślone przez oskarżonego P. M.. Wnioski końcowe, znajdujące się w opinii jednoznacznie potwierdzają wyjaśnienia oskarżonego, który nie kwestionował faktu podpisania wspomnianych dokumentów. Wnioski te, jak i przyjętą metodę badań biegły szczegółowo omówił zaś w treści opinii. Reasumując Sąd uznał, że omawiana opinia jest spójna i kategoryczna, a zatem stanowi wartościowy materiał dowodowy, będący zarazem podstawą ustaleń faktycznych.

W sprawie niniejszej na wiarę zasługują również dowody o charakterze rzeczowym znajdujące się w aktach sprawy, w postaci dokumentacji bankowej

i umów zawartych przez P. M. z bankami (...) S.A. (...) Bank S.A., a także dotycząca oskarżonego dokumentacja w postaci pism z G. M. Banku z dnia 5 października 2009 roku wraz załącznikami, L. Banku z dnia

9 października 2009 roku, G. Banku z dnia 23 września 2009 r. i (...) Banku z dnia 11 grudnia 2009 roku, a także raportu Biura (...) i nadesłanej przez D. Bank kopii wniosku kredytowego złożonego w dniu 30 września 2009 r. Nie były one kwestionowane przez strony i są koherentne z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym. Wobec powyższego Sąd uznał je za wiarygodne i w oparciu o informacje w nich zawarte poczynił ustalenia faktyczne. Zważywszy należy, że wspomnianych wyżej pism G. Banku oraz dokumentacji nadesłanej przez D. Bank wynika, że P. M. składał w tych bankach wnioski kredytowe odpowiednio w dniach 1 września 2008 roku,

30 września 2008 roku i 2 października 2008 roku. Z raportu BIK jasno wynika zaś, iż w okresie od 1 września do 3 października 2008 roku, odnośnie oskarżonego kierowano łącznie 7 zapytań kredytowych, w tym dwa związane z zarzutami ze sprawy niniejszej, a zatem P. M. w tym samym czasie podejmował próbę zaciągnięcia zobowiązań kredytowych również w pięciu innych bankach, aniżeli te wskazane w zarzutach. Z kolei ze wskazanego wyżej pisma G. M. Banku i załączonej do niego kopii dokumentacji, dotyczącej spłaconego przez oskarżonego zobowiązania kredytowego zaciągniętego w tymże banku w dniu

17 marca 2008 roku, wynika jasno, że składając wniosek przedłożył wówczas zaświadczenie o pracy na pełny etat w firmie (...) *BIS* B. B. (2) z/s

w W., co dodatkowo wskazuje na nieprawdziwość użytych przez niego zaświadczeń o zatrudnieniu w firmie (...), które stwierdzały, iż miał on tam pracować od 1 stycznia 2008 roku.

W dalszej kolejności zauważyć wypada, iż Sąd za wartościowy dowód

w sprawie uznał również nie kwestionowaną przez strony dokumentację w postaci pism z (...) Bank S.A. z dnia 19 listopada 2009 roku i 7 stycznia 2010 roku,

w których jednoznacznie wykazano wartość mienia, którym bank niekorzystnie rozporządził w związku z umowami podpisanymi z P. M..

Z opinii sądowno – psychiatrycznej z dnia 13 kwietnia 2010 roku, sporządzonej przez biegłych psychiatrów G. W. i J. S. jasno wynika, iż poczytalność oskarżonego zarówno w czasie czynu, jak i badania nie budzi wątpliwości. Przytoczoną powyżej opinię Sąd ocenił jako rzetelną, odpowiadającą wymogom wiedzy i w pełni wyczerpującą, a zatem stanowiącą pełnowartościowy dowód w sprawie.

Istotnymi dowodami w sprawie są ponadto odpisy: wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 14 października 2002 roku, w sprawie o sygn. akt VIII K 1293/97 wraz z danymi o odbyciu kary oraz wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2 kwietnia 2003 roku w sprawie X Ka 46/03, z których wynika jednoznacznie, iż P. M. był prawomocnie skazany za czyn określony

w art. 278 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w dniach 23 września 1997 roku i od 12 września 2005 roku do 11 maja 2006 roku. Powyższe dane potwierdza dodatkowo informacja o pobytach i orzeczeniach z dnia 23 grudnia 2013 roku, udzielona przez A.Ś. W. – S..

Na koniec rozważań odnoszących się do oceny materiału dowodowego, zgromadzonego w sprawie stwierdzić należy, że do sprawy nie wnoszą: dokumentacja procesowa dotycząca R. R. w postaci protokołu zatrzymania oraz protokołów przeszukania osoby i mieszkania, pismo

P4 Sp. z o.o. z dnia 4 listopada 2008 roku dotyczące A. O. oraz protokół oględzin laptopa należącego do E. S. (2). Przedmiotowe dokumenty nie mają bowiem żadnego związku ze sprawą P. M.

i nie stanowiły zatem podstawy do ustalania stanu faktycznego sprawy.

W tym stanie rzeczy Sąd doszedł do przekonania, że wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i została mu udowodniona. Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona przestępstw opisanych w art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., albowiem w dniu 12 września 2008 roku w W., działając w celu uzyskania dla siebie kredytu

i osiągnięcia korzyści majątkowej, przedłożył w placówce Banku (...) S.A. Oddział 27 w W. na ul. (...), poświadczające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości uzyskiwanego dochodu w firmie PHU (...), które miało istotne znaczenie dla uzyskania przez niego pożyczki, po czym zawarł umowę o kredyt nr (...), wprowadzając pracownika Banku (...) S.A. Oddział 27 w W. w błąd co do okoliczności swojego zatrudnienia w firmie PHU (...) oraz swojej zdolności kredytowej i faktycznych możliwości wywiązania się z zawartej umowy i spłaty zaciągniętego kredytu, czym doprowadził bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5 452,19 zł, a nadto w dniu 3 października 2008 roku w W. działając w celu uzyskania dla siebie pożyczki gotówkowej

i osiągnięcia korzyści majątkowej, przedłożył w oddziale (...) Bank S.A. przy ul. (...) w W., poświadczające nieprawdę zaświadczenie

o zatrudnieniu i wysokości uzyskiwanego dochodu w firmie PHU (...), które miało istotne znaczenie dla uzyskania przez niego pożyczki, po czym zawarł umowę pożyczki nr PG\ (...), wprowadzając pracownika w/w oddziale (...) Bank S.A. w błąd co do okoliczności swojego zatrudnienia w firmie PHU (...) oraz swojej zdolności kredytowej i faktycznych możliwości wywiązania się z zawartej umowy i spłaty zaciągniętej pożyczki, czym doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7 682,06 zł. Wreszcie w dniu 7 października 2008 roku w W. działając w celu uzyskania dla siebie karty kredytowej i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w oddziale (...) Bank S.A. przy ul. (...) w W., powołując się na przedłożone wcześniej, poświadczające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu

i wysokości uzyskiwanego dochodu w firmie PHU (...), które miało istotne znaczenie dla uzyskania przez niego karty kredytowej i potwierdzając je poprzez podpisanie dodatkowego oświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach, zawarł umowę o kartę kredytową nr KK\ (...), wprowadzając pracownika w/w oddziale (...) Bank S.A. w błąd co do okoliczności swojego zatrudnienia w firmie PHU (...) oraz swojej zdolności kredytowej i faktycznych możliwości wywiązania się z zawartej umowy i spłaty zaciągniętego zobowiązania, czym doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6 528, 05 zł.

Wszystkich opisanych wyżej zachowań dopuścił się on zaś, przed upływem

5 lat po odbyciu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo

z art. 278 § 1 k.k. (które będąc przestępstwem przeciwko mieniu, zgodnie

z dyspozycją art. 115 § 3 k.k., jest przestępstwem podobnym do przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. - będącego również przestępstwem przeciwko mieniu), orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 14 października 2002 roku, w sprawie o sygn. akt VIII K 1293/97.

Przestępstwo oszustwa ujęte w art. 286 § 1 k.k. polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia cudzym lub własnym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania jej błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Jednocześnie dla zaistnienia owego przestępstwa konieczne jest aby sprawca działał umyślnie i to w zamiarze bezpośrednim ukierunkowanym na cel osiągnięcia korzyści majątkowej.

Przestępstwo określone w art. 297 § 1 k.k. kryminalizuje zaś zachowanie osoby polegające m. in. na uzyskaniu od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą pożyczki pieniężnej, kredytu, bądź instrumentu płatniczego. Sprawca w tym celu przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego.

Ze zgromadzonego w sprawie i szczegółowo opisanego powyżej, wiarygodnego materiału dowodowego wynika, że P. M., uzyskał kredyt od banku (...) S.A., jak i pożyczkę pieniężną oraz instrument płatniczy (kartę kredytową) od banku (...) S.A. W tym celu przedłożył poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i dochodach. Dokument ten był zaś niezbędny do uzyskania zarówno kredytu w (...), jak i pożyczki i karty kredytowej w Euro Banku.

Oskarżony doprowadził jednocześnie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banki (...) S.A. jak (...) Bank S.A. Uczynił to ze góry powziętym zamiarem niespłacenia zaciągniętych pożyczek – do dnia dzisiejszego nie dokonał

dobrowolnie żadnej wpłaty na poczet powyższych zobowiązań finansowych. Zważyć przy tym wypada, iż bank (...) S.A. dwie pierwsze raty udzielonego P. M. kredytu jedynie pobrał samodzielnie z konta umowy, na którym udostępniono oskarżonemu kwotę kredytu, a której nie wypłacił on w całości. Nie ulega również wątpliwości, że oskarżony przedkładając zaświadczenia zawierające nieprawdziwe dane wprowadził pracowników (...) jak i E. Banku w błąd co możliwości spłaty zobowiązania oraz samego faktu zatrudnienia. Informacje te z kolei, jak już wcześniej zostało podniesione, były istotne dla uzyskania przedmiotowych pożyczek i świadczą o zamiarze wyłudzenia pożyczek. Rozporządzenia mieniem były zaś, z punktu widzenia interesu ekonomicznego obydwu banków, jednoznacznie niekorzystne albowiem decyzje finansowe podejmowano każdorazowo w oparciu o nieprawdziwe dane co do zdolności kredytowej wnioskującego, który zadeklarował zatrudnienie na etacie i stosunkowo wysokie dochody, podczas gdy w rzeczywistości nie miał podpisanej żadnej umowy z E. S. (2), jak również nie osiągał deklarowanych bankom dochodów. Zamiar wprowadzenia banków w błąd uwydatnia ponadto fakt, iż oskarżony w tym samym okresie składał wnioski kredytowe również w pięciu innych bankach.

Wobec powyższego Sąd uznał, że w niniejszej sprawie zachodzi kumulatywna kwalifikacja czynów popełnionych przez oskarżonego, albowiem każdy z trzech czynów oskarżonego, wypełniał znamiona określone jednocześnie w art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. Przepisy, których dopuścił się oskarżony zostały ponadto popełnione w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k., albowiem dopuścił się on wyżej wskazanych przestępstw oszustwa, przed upływem 5 lat po odbyciu kary 8 miesięcy za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., które jest czynem umyślnym i podobnym do przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., jako że oba zachowania godzą w takie samo dobro chronione prawem, tj. mienie. Zgodnie zaś, z art. 64 § 1 k.k. jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Przystępując do wymiaru kary Sąd kierował się ponadto dyrektywami określonymi w art. 3 k.k. i art. 53 § 1 i 2 k.k. Należało wziąć pod uwagę rodzaj

i charakter naruszonego dobra pozostającego pod ochroną prawa karnego, sposób

i okoliczności popełnienia czynu oraz właściwości sprawcy. Społeczna szkodliwość czynów zarzuconych oskarżonemu była znaczna. Oskarżony godził w jedno

z podstawowych dóbr prawnych, jakim jest mienie. Swoim zachowaniem dał wyraz braku szacunku dla cudzej własności. Wymierzając karę Sąd miał na uwadze również to, że oskarżony popełnił przestępstwa umyślnie, zaś jego celem było osiągnięcie korzyści majątkowej. Ponadto popełnił on trzy przestępstwa w krótkim okresie czasu, co wskazuje, iż nie były to zachowania incydentalne. Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował uprzednią siedmiokrotną karalność oskarżonego

(w tym sześciokrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu) oraz fakt, iż odpowiada on w warunkach recydywy. Bez wpływu na sytuację oskarżonego, pozostaje opinia Dyrektora AŚ W. – S. (w której to jednostce odbywa on obecnie karę pozbawienia wolności), w której jego zachowanie w warunkach izolacji penitencjarnej oceniono jako przeciętne.

Kierując się przytoczonymi powyżej argumentami Sąd doszedł do przekonania, że kara 1 roku pozbawienia wolności za każde z przestępstw jest wystarczającą, nie przekraczającą stopnia winy, współmierną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz w należyтым stopniu uwzględniającą i realizującą cele poprawcze i prewencyjne. Jednocześnie, aby uświadomić oskarżonemu nieopłacalność popełniania przestępstw z chęci zysku Sąd, na podstawie art. 33 § 2 k.k., orzekł obok kar pozbawienia wolności, kary grzywny. Liczbę stawek dziennych Sąd ustalił na poziomie 90 stawek dziennych – w przypadku wszystkich trzech przestępstw. W ocenie Sądu ilość stawek dziennych grzywny jest współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów, których dopuścił się oskarżony. Ustalając wysokość stawki dziennej Sąd wziął pod uwagę sytuację majątkową

i rodzinną oskarżonego, który odbywa obecnie karę pozbawienia wolności i nie pracuje. W tym stanie rzeczy Sąd ustalił wysokość jednej stawki kary grzywny na poziomie – 10 złotych. Orzeczone kary wyrobiją w oskarżonym poszanowanie dla cudzej własności i odniosą pozytywne skutki w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako, że oskarżony dopuścił się przestępstw, zanim zapadł wyrok co do któregośkolwiek z nich należało orzec karę łączną (art. 85 kk). Mając na uwadze wszystkie wyżej wymienione okoliczności, stosując art. 86 § 1 i 2 k.k., Sąd wymierzył P. M. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 200 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę – 10 złotych. Przy wymiarze kar łącznych sąd miał na względzie podobieństwo przestępstw, których dopuścił się oskarżony, krótkie odstępy czasu pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, co skutkowało wymierzeniem kar według zasady asperacji. W ocenie Sądu orzeczone kary łączne są karami sprawiedliwymi, racjonalnymi i uwzględniającymi zasady humanitaryzmu.

Z uwagi na to, iż Prokurator złożył wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody (k. 423) Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w całości przez zapłatę na rzecz Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 5 452,19 złotych, a na rzecz Banku (...) S.A. z siedzibą we W. kwoty 14 210,11 złotych.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. przyznano obrońcy koszty za obronę z urzędu w niniejszej sprawie, których to kosztów skazany nie opłacił. Wysokość wynagrodzenia wynika z § 14 ust. 2 pkt 1 i 3 oraz § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348, ze zm.).

O kosztach sądowych Sąd orzekł na mocy art. 624 § 1 k.p.k., gdyż w sprawie niniejszej istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację majątkową i osobistą. P. M. przebywa obecnie w zakładzie karnym. Przed osadzeniem podejmował on zaś, jedynie prace dorywcze. Co więcej, orzeczono wobec niego karę grzywny i obowiązek naprawienia szkody, które będzie musiał uiścić.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.